

[Lindberg.]

indsat bestemmelser om sammenkædning, er jo, at vi her i Danmark bygger på septemberforliget, som er en hovedoverenskomst mellem Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund, og i septemberforliget findes der i § 2 en bestemmelse om, at såvel Dansk Arbejdsgiverforening som De samvirkende Fagforbund har adgang til, når der udbryder en konflikt, den være sig aldrig så lille, at varsle enten sympatistrejke eller sympatilockout. Hvis man f. eks. har en situation, hvori 60 fag er impliceret — således som tilfældet var sidst —, ville det, hvis man ikke havde sammenkædningsbestemmelserne, være således, at selvom de 59 fag vedtog mæglingsforslaget og blot det ene fag forkastede det, ville hele situationen være sat på spil, man ville risikere, at der kom sympatistrejker og sympatilockouter, til trods for at 99 pct. af arbejderne i virkeligheden var gået ind for et mæglingsforslag. Derfor er vi, så længe vi bygger på disse bestemmelser om sympatistrejke og sympatilockout, nødt til at have en sådan sammenkædning, når situationen har forment sig derhen, at det hele havner hos forligsmanden.

Det er nogle betragtninger, som ikke er nye, jeg her gør gældende, som har været fremført ofte, og som enhver, der har med disse ting at gøre, erkender er rigtige. Når man skal have et virkeligt demokrati, må det naturligvis være sådan, at ikke et ganske lille fag kan forårsage en storkonflikt, til trods for at alle de andre fag er gået ind for et mæglingsforslag.

Det andet problem, der ligger i § 11, som man jo stiller forslag om at stryge, er spørgsmålet om at supplere stemmerne op, når der har været urafstemning. Ved urafstemning over et mæglingsforslag kræves der, for at der ikke skal være tale om, at de kompetente forsamlinger kan supplere stemmerne op, 75 pct.s deltagelse. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi fra fagbevægelsens side helst ser, at medlemmerne udnytter deres stemmeret med hensyn til et mæglingsforslag, ikke op til 75 pct., men helst helt op til 100 pct. På den anden side er det en kendsgerning, at man ikke gør det indenfor forskellige fag. Det viste sig i 1950, at visse fag kun havde 30 pct.s deltagelse i urafstemningen, medens andre fag havde helt op til 95 pct., og det er klart, at hvis ikke man havde mulighed for, at de kompetente forsamlinger kunne supplere stemmerne op bagefter, ville vægten blive ret forskellig fra det fag, der kun havde været deltager i urafstemningen med 30

pct., overfor det fag, der havde deltaget med 95 pct. Derfor må det efter vor opfattelse indenfor De samvirkende Fagforbund være berettiget, når man har en samlet situation, at man først stiller et fælles mæglingsforslag, hvis situationen nødvendiggør det, og at man derefter går ud til en fællesafstemning og foretager den opsupplering gennem de kompetente forsamlinger til 75 pct., som er nødvendig, hvis ikke medlemmerne vil benytte deres stemmeret. Det er efter vor opfattelse den virkelige form for demokrati, og vi kan derfor ikke se, at der er nogen grund til at ændre ved de gældende bestemmelser.

På mit partis vegne vil jeg derfor afvise det foreliggende forslag til ændring af den gældende lov og henstiller til det høje ting at forkaste det.

V. Hauch: Efter de udtalelser, der er fremsat af den højtærede minister og socialdemokratiets ærede ordfører, behøver jeg ikke mange ord for at begrunde, at mit parti ikke kan give tilslutning til det forslag til ændring i loven om mægling i arbejdsstridigheder, som er fremsat af det kommunistiske parti.

Det hovedhensyn, der lå til grund for de afstemningsregler, som blev nedfældet i loven af januar 1934, var samfundsinteressen i arbejdsforholdenes rolige udvikling, og der er ikke overfor os oplyst noget om, at sagens parter har givet udtryk for nogen utilfredshed med den ordning, der dèr er skabt, bortset fra de betragtninger, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen fremkom med i sin fremsættelsestale. Jeg synes, det ærede medlem her i hvert fald på eet punkt skyder afgørende over målet, nemlig når han belyser nødvendigheden af det forslag, han har fremsat, med en meddelelse om, at der ved en urafstemning i 1950 var afgivet 139 000 nejstemmer og 123 000 jastemmer, og derefter hævder deri at finde et bevis for, at denne afstemningsform er udemokratisk. Jeg mener, det ærede medlem derved skyder over målet, for så længe vi har den ordning, vi har i øjeblikket, og som jeg er enig med det ærede medlem hr. Lindberg i er en demokratisk afstemningsmåde, er forholdet jo det, at medlemmerne ved, at efter loven suppleres stemmetallene op af de kompetente forsamlinger, og de kan derfor lige så godt tilkendegive deres standpunkt ved at udeblive fra afstemningen, når de kender de kompetente forsamlingers indstilling. Dertil kommer, at ordningen er så meget mindre udemokratisk, som de kompetente forsamlinger jo vælges